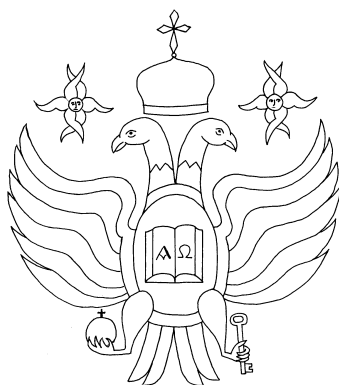

Nr. 9 001/2018

† ΜΙΤΡΟΠΟΛΙΤΥΣ ΙΟΣΙΦ

FĂRĂ CRUCE NU ESTE ÎNVIERE!

SCRISOARE PĂSTORALĂ
Ă LA ÎNVIEREA DOMNULUI
2018

CĂTRE TOT CLERUL,
CINUL MONAȘILOR
SI POPORUL DREPT SĂVIȚOR
DIN ÎNȚREAGA ARHIEPISCOPIE

[1]

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

---

„Cel ce a cunoscut taina crucii și a mormântului a înțeles rațiunea celor mai înainte spuse; iar cel ce a cunoscut înțelesul tainic al Învierii, a cunoscut scopul spre care Dumnezeu a întemeiat toate mai înainte”¹.

Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Preacuvioase Maici,
Iubiți frați și surori,

Hristos a înviat!

Taina Patimilor, Suferinței și Răstignirii Domnului nostru Iisus Hristos, o trăim și o înțelegem doar în taina morții pe Cruce și apoi în cea a ridicării Sale din mormânt, adică a Învierii Sale din morți.

Darul pe care Iisus Hristos Domnul ni-l face prin Învierea Sa din morți este de negrăit, pentru că nu ne dăruiește ceea ce aparține vieții trecătoare, ci ceea ce este veșnic și netrecător, nepământesc și ceresc, și de aceea Îl primim în puterea nopții cu mâinile pline de lumină și inimile pregătite și larg deschise porțile sufletului, bine știind că El a învins întunericul cel mai de temut pentru noi oamenii : moartea!

Pentru a ne face părtași lucrării Lui, Îl primim prin post și rugăciune, știind că prin suferințele și Patimile Sale a ajuns până la noi mila Cerului și dragostea Tatălui ceresc.

Îl primim însetați de viață, neputând să ne împăcăm cu moartea care ne-a devenit cea mai mare povară. Această povară a venit să o ridice El de pe umerii noștri, să moară moartea noastră și să ne deschidă ușa sufletului spre El. Omul lăuntric nu își găsește liniștea și pacea desăvârșite fără Dumnezeu. De aceea spune Fericitul Augustin că „ne-ai făcut pentru Tine Doamne și neodihnit este sufletul nostru până ce se va odihni întru Tine”².

Îl așteptăm și Îl primim răstigniți de patimile și păcatele noastre, de dependențele noastre, precum El ne îndeamnă : „veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi”³ (...), bine știind că nimeni și nimic din lumea aceasta nu ne poate aduce slobozire de ele, decât El, Cel Înviat. „Precum se împrăștie fumul și nu mai este, precum se topește ceara de la fața focului”⁴, așa din noaptea Învierii încoace, înaintea Crucii Sale și a Mormântului Său gol, pier și în noi păcatele și patimile pe care I le arătăm și le punem la picioarele Sale.

Îl primim deznădăjduiți, pentru că moartea nu pare a ne lăsa din mrejele ei, nici pe noi nici pe copiii noștri, nici pe cei dragi nouă, dar care iată, astăzi, este constrânsă să lase afară prada ei cea mult râvnită : viața noastră!

Îl primim cu sufletele în întuneric, aproape orbiți de păcatul pe care îl iubim așa mult și care ne face orbi, dar pe care El îl spulberă într-o clipă pe Cruce precum pe cel al tâlharului care se căiește răstignit de-a dreapta Lui. Printr-un cuvânt, Răstignitul ne deschide porțile

---

¹Sf. Maxim Mărturisitorul, Filocalia, PG 91, 1152.

² PL 32, 662.

³ Matei 11, 28.

⁴ Ps 67, 3.

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

---

milei Lui dătătoare de lumină, scoțându-ne din întuneric. „Toate acum s-au umplut de lumină, și cerul și pământul și cele dedesubt.”⁵

Îl primim și Îl așteptăm plini de grijile vieții, îngrămădite de-a valma în inimile noastre, pe care El ne cere să le punem la picioarele Crucii Sale, apoi în fiecare Liturghie, „toată grija cea lumească să o lepădăm”, să o lăsăm în grija Lui, le va purta și El împreună cu noi pe toate.

Îl primim plini de îndoieli asupra a ceea ce suntem și asupra a ceea ce devenim în lumea aceasta, dar și asupra a ceea ce devine lumea aceasta în care trăim. El însă ne încredințează să Îl primim, să ne apropiem de El și să ne lăsăm în voia Lui, să îndrăznim, „căci Eu am biruit lumea”⁶.

Îl primim plini de suferințe, care fac să crească în noi teama de moarte și de singurătate, dar și pe acestea le ia pe umerii Lui, împreună cu Crucea. „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”⁷ (...) De la acest strigăt al Lui pe Cruce, nu mai este singurătate pentru cel care Îl cheamă pe nume, precum El, chemându-L în fața morții pe Tatăl, L-a apropiat pentru veșnicie de noi, cei care de fapt L-am părăsit. Cuvântul Întrupat a gustat omenește împreună cu noi singurătatea în fața răului și a morții, pe care nu El le-a creat.⁸

Iubiți frați și surori,

Îl așteptăm și Îl primim pe Hristos Cel Răstignit și Înviat plini de noi înșine, nevăzând pe cel de lângă noi care zace în uitare. Însă El ne deschide ochii și urechile să îl vedem și să îl auzim pe aproapele ca pe fratele nostru. „În trecut se spunea despre un sclav că este omul *aprosopos*, « fără chip ». Și iată că « Cel mai frumos dintre fiii oamenilor » devine unul dintre sclavi, torturat, pe care Îl vedem cu atât mai puțin cu cât Îl torturăm mai mult, pe care Îl torturăm cu atât mai mult cu cât Îl vedem mai puțin. Astfel, El (Hristos), pentru a ne forța să îi vedem, se identifică cu toți cei fără chip din lumea aceasta, cu toți cei care sunt bătuți pentru a li se fura sufletul, cu cei siliți la munci istovitoare, cu cei pe care-i dorim sau îi poftim fără să îi iubim.»⁹ « Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit, gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. ... Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.»¹⁰ »

Îl primim pe Hristos cu mintea plină de lumea aceasta muritoare, însă El o înalță spre frumusețea pe care El a ascuns-o în ele prin creație, care se oglindește încă, – dacă nu le vom distruge prin propria noastră libertate – , în toate cele din jurul nostru: cer, pământ, soare și lună, stele și nori, flori și copaci, păsări și animale, găze și toate cele din ape și mări, copleșite toate de frumusețea omului, făcut după chipul și asemănarea Sa.

Îl așteptăm și Îl primim cu ochii plini de judecata aproapelui, încercându-l pe cel de lângă noi cu toată vina lumii acesteia. Hristos Domnul ne face, luând toată vina noastră asupra Lui, să vedem adevărul și să luăm și noi povara celui de lângă noi și vinele lui să le purtăm ca și cum ar fi ale noastre, precum El face cu noi. „El a primit să ia asupra Sa fața fiecărui om lipsit

---

⁵ Canonul Învierii, Cântarea 3.

⁶ In 16, 33.

⁷ Mt 27, 46 și Mc 15, 34.

⁸ Cf. Olivier Clément, *Christ est ressuscité*, Editura Desclée de Brouwer, Paris 2000, pp. 39-40.

⁹ *Ibid.* p. 40.

¹⁰ Mt 25, 34-40.

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

și să se unească pe Sine cu fiecare, ca nici unul dintre cei ce cred în El să nu se înalțe împotriva fratelui, ci fiecare, văzând pe fratele și pe aproapele său ca pe Dumnezeuul său, să se socotească pe sine atotpreamic față de frate, ca față de Făcătorul său; și să-l primească și să-l cinstească întocmai ca pe Acela, și să-și deșerte toate averile spre slujirea lui, precum și Hristos Și-a vărsat sângele Său pentru mântuirea noastră”¹¹.

Îl așteptăm și Îl primim îngropați în gânduri și incertitudini și temeri. El ne ridică și ne învie cu dragostea Sa și cu încrederea Sa în om, în noi, îmbrățișându-ne cu dragoste la sânul Său, precum o mamă pruncul abia născut, căruia îi dă toată căldura care îl tine viu și încrezător că poate crește și el în dragoste, chiar dacă în afara brațelor părintești totul îi este potrivit.

Dar în același timp, iubiți frați și surori, Îl primim plini de nădejde, zicând și noi ca Apostolii, pe care i-a întrebat Domnul de ce nu pleacă de la El – precum au plecat mulți alții din jurul Său după ce s-au smintit pentru că le-a fâgăduit ca mâncare și băutură spre viața veșnică Trupul și Sângele Său: „...Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții celei veșnice. Și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeuului Celui viu”¹².

Îl așteptăm și Îl primim cu dragoste, puțină noastră dragoste omenească, încercată și rănită de toate eșecurile prin care trecem în viață, dar care crește în dragostea Maicii Domnului care L-a primit și în numele nostru în sânul său și prin care S-a înomenit Fiul lui Dumnezeu. Prin dragostea de mamă a Maicii Domnului creștem și noi în dragoste, ne umplem precum ea de dragostea lui Hristos Cel Înviat. Cum ar fi putut crește Hristos-Dumnezeu ca Om, fără dragostea omenească a Maicii Sale? Cum am putea crește noi oamenii în veșnicie, fără dragostea dumnezeiască, cea a Dumnezeu-Omului, care prin Suferințele și Crucea Sa, cu dragostea Sa, a biruit pentru noi moartea și ne-a umplut de lumină?

Iubiți credincioși,

Rog pe Hristos Domnul Cel care ne-a ridicat din moarte la viață și care ne încredințează că nu de Cruce trebuie să ne fie teamă, ci de păcat – căci fără Cruce nu este Înviere –, să vă poarte pașii pe căile vieții spre toate faptele cele bune și să vă binecuvânteze !

Hristos a înviat !

Al dumneavoastră, de tot binele doritor,

Mitropolitul Iosif
† Mitropolitul Iosif

Praznicul Învierii Domnului – Paris, 2018

¹¹ Sfântul Simeon Noul Teolog, Cele 225 de capete teologice și practice, Suta a doua de capete teologice și practice, 96, în *Filocalia*, vol. VI, trad. de Pr. Dumitru Stăniloae, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2011, p. 111.

¹² In 6, 68-69.